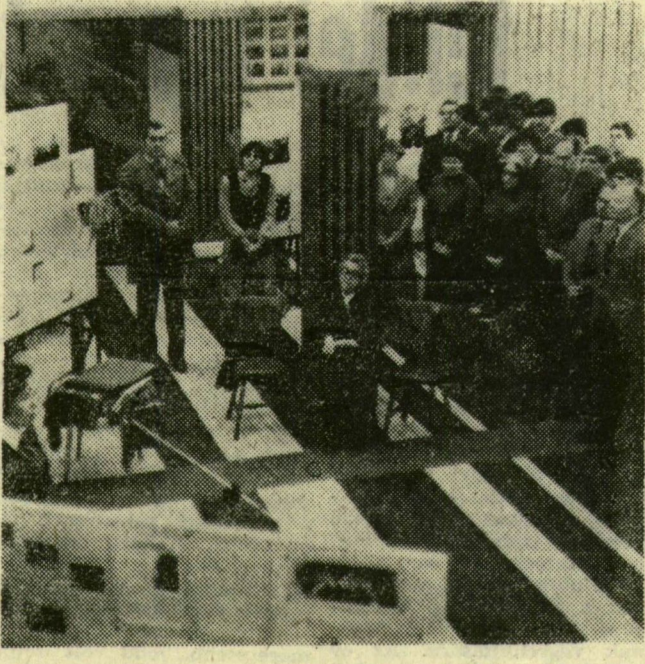

Emlékezés a névadóra

Ünnepség a Bebrits Lajos szakközépiskolában

Bensőséges ünnepség keretében emlékeztek meg tegnap, szombaton Szegeden, a Bebrits Lajos Közlekedési Szakközépiskolában az iskola névadójának 90. születésnapjáról. A Marx téri épület aulájában Bebrits Lajos portréjánál diákok tisztelegtek, és helyezték el az emlékezés koszorúját. A vasút „szerelmének”, a munkásmozgalom kiemelkedő harcosának, a kiváló diplomatanak munkásságát kiállításon örökítették meg a diákok. A kiállítást Bebrits Anna újságíró, Bebrits Lajos leánya nyitotta meg. *Köszönetet mondott az ünnepség díszvendégének, Bebrits Lajos özvegyének nevében is a kegyeletért, az őszinte tiszteletért, amellyel az iskola valamennyi tanulója, dolgozója adózik, névadójának.* Elismeréssel szöveg a kiállítás anyagáról, mely azt bizonyítja, hogy az utódok jól ismerik Bebrits Lajos életét, tevékenységét, és méltóak a név viselésére.

Nagy László felvétele

Képünkön Bebrits Anna megnyitja a kiállítást; mellette közepén Bebrits Lajos özvegye

tárcák vezetői. Az igazgató szöveg az évenként megrendezendő ünnepségek jelentőségéről: *visszatekintések azok egy kemény munkában eltöltött céltudatos életre, Bebrits Lajos munkássága korszakot jelentett a magyar közlekedésben, diplomáciai működése megbecsülést szerzett országunknak.* Emlékműsor következett,

amelyben diaporámás előadással elevenítették fel Bebrits Lajos szakmai tevékenységét, a diákzintadosok pedig a mozzalmi emberre emlékeztek. Végül Bebrits Anna átadta *Kaszai Sándor* negyedik osztályos tanulóknak a *Bebrits-díjat*, amelyet 1966-ban alapítottak. Az ünnepség az Internacionálé hangjaival ért véget.

Munkából munkába

Munkahelyi felmérések tanúsítják, hogy nem használjuk ki eléggé munkaidőnket. Még mindig nem, bár az utóbbi években jelentősen nőtt a termelékenység, javult a szervezés, nem bocsátjuk meg oly könnyedén a lóágást. Bosszánkodunk az imitt-amott ácsorgók láttán, háborgunk, ha azt tapasztaljuk, hogy a munkaidőből jut kevésbé, mint az igénytől megérdemelt. Így intézzék is: bár tudjuk: ez csak a felszín. Attól még nincs kihasználva a munkaidő, hogy mindenki a munkahelyén tölti el. A kérdés összetettebb, és nem csupán az egyén szorgalmán múlik. Különben is: más statisztikákból kiolvashatjuk, hogy kontinensünkön a legserényebbek közé tartozunk. Kévs országban dolgoznak annyi munkaidőn túl, mint éppen nálunk. Hol is?

Példának okáért a háztájjában — az egész család. Azok is, akiket nagyüzemi munkaként tartanak nyilván. Művelünk kerteket, s akinek a szakmája engedi, vállal mászermunkát engedéllyel vagy anélkül. Megtanulunk tapétázni, szőnyeget ragasztani, zárat cserélni, polcot eszékabálni. Már akinek van hozzá kézügyessége. Ismerősöm egymaga ásta ki leendő háza alapját, kollegái segítettek betonozni. Neb tudná megfizetni a mestert és segédeit. Így olcsóbb.

A többletmunkának kétfős haszna van. Az egyik — ezt azonnal érzékeljük — kiadásaink csökkenése. A kertben termő gyümölcs-zöltség, a kalákában épülő ház, a „házilag” lakásfelújítás és a többi, pénzterápiának kíméli. Ugyanakkor enyhíti mindjárt a szolgáltatás gondjait vagy az építőiparét. És nem mellékesen, ami a plusz órák eredménye, termékek, az gyarapítja a népgazdaságot is, például ebből a többletből jut piacra a hús jelentős hányada. Ha máról holnapra csak a nyolc óráig dolgoznánk végig, mindannyian megsínylenénk.

Nincs róla számszerű kimutatásom, hogy a munkaidő után dolgozók kor szerint hogyan oszlanak meg. Azt azonban tapasztalatom tudom, hogy a többletjövedelem, a plusz gyarapodás jórészt a fiatalok előbbre jutását szolgálja. A családalapításnak, az önálló otthon megteremtésének költségei emésztek föl a fáradozás nagy hányadát. Többnyire segítenek a szülők az építkezésben pénzzel is, s ha bírják erővel, munkával is.

Hajszoljuk magunkat. A fentiekben e hajszának a pozitívumait soroltam. Hadd tegyem mindjárt hozzá, hogy az ötnapos

munkahét általánosság válsával felszabaduló időből is munkával töltünk majd jó néhány órát. Holott pihenésünket, művelődésünket, szórakozásunkat növelhetnénk általa. Elvileg. De ameddig primer szükségleteink megszerzése sarkall, addig aligha választjuk a kellemest, a csak kellemest.

A baj csak az, hogy eközben pontosan tudjuk — vagy legalábbis tudnunk illene —, hogy azokra a szabad órákra is szükségünk lenne. Egyebek között azért, mert pihenés regenerálás nélkül gyorsabban kopik szervezetünk. Szerencsés esetben persze a munka, a másfajta munka „kihasznál”. Szellemi tevékenység után felüdül a kertészkedés, a gépek közül kihasználunk szakmunkás is jól érzi magát a hétvégi telken, szinte észre sem veszi, hogy megint csak dolgozik. Dehát nem mindig ez történik.

Másrészt szükségünk van — lenne — a folyamatos önművelésre. Nincs foglalkozás, ami abszolút változatlan. Követünk kell a szakma fejlődését. És a nem szakmai ismeretekről sem állíthatja senki, hogy feleslegesek. Bevalljuk vagy sem, a tény nem változtat, kevesebb időnk jut könyvre, színházra, kiállításra, hangversenyre. A hiány hátrányát nem érzékeljük azonnal. Nem olvastunk, nem láttunk valami fontosat? Kibírjuk. Megalkuszunk, fékezünk belső igényünket, elhalasztjuk kielégítését arra az időre, amikor már megteremtettük a megfelelő körülményeket. Bárcsak ilyen egyszerű volna!

Nem könnyű megszabni a józan határt, az anyagi javaknak azt a mennyiségét és minőségét, ami bizonyosan elegendő, s aminek megszerzésével beérjünk, mondván: mostantól a művelődés, a szórakozás következhet. S még valami nyugtalom: egyáltalán mire is van meg a belső igényünk? Mitől függ? Iskola végzettségétől, alapműveltségétől, a családi szokásoktól és így tovább. Kinek mi van meg ezekből és a fel nem sorolt tényezőkből?

A munka utáni munka hasznosságát fölületesen tovább bizonygatnom. Könnyen belátható. De: míg tesszük dolgunkat a család érdekében, otthonunk érdekében, olykor arra az ugyancsak egyéni és közérdekre is gondolunk, hogy nem mindegy, mennyivel gyarapítjuk szellemi készletünket. Más — divatos kifejezéssel élve — nem mindegy, hogy milyen minőségben éljük életünket.

Maros Dénes

Az írószövetség közgyűlése

Szombaton Budapesten — a XIII. kerületi pártbizottság székében — megkezdődött a Magyar Írók Szövetségének közgyűlése. A tanácskozáson négy témát tűztek napirendre: a szövetségnek az előző közgyűlése óta végzett ötévi munkáját, az író-társadalom további feladatait, a szövetség alapszabályának módosítását és az új választmány megválasztását.

A megnyitónál Cseres Tibor, az írószövetség titkárságának tagja a tanácskozáson soros elnökeként üdvözölte a résztvevőket, köztük az elnökségben helyet foglalt Aczél Györgyöt, a Minisztertanács elnökhelyettesét, Czári Miklóst, az MSZMP Központi Bizottságának titkárát, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjait, valamint kulturális életünk több más vezető személyiségét.

A program szerint az írószövetség közgyűlése — amelyet már korábban kézhöz kaptak az 537-es létszámú szövetség tagjai — szóbeli kiegészítést fűzött Doboz Imre, a Magyar Írók Szövetségének elnöke.

Doboz Imre kifejtette, hogy irodalmunk rég nem volt annyira élénk, polemikus, vállalkozókévdű, mint epp mostanában. Hagyományörzés és újítás perlekedik benne, összegező szándék és gyakori újrakézés, értékállandóság és ártértekéles, eltökéltebb cselekvőkészség és makacs egyszemélyiség, a történelmi-társadalmi bonyolultság megfejtesének igénye és a megfejtes elháritása vagy a bonyolultság értelmezés nélküli kimondása.

A lényeg — mondta — nem a különféle stíluselévek versenyfutása, hanem az eltérő alkotói szemléletek, magatartások erős polarizálódása, a közgondolkodás megújítását támogatva.

Mindezt művek sokasága bizonyítja. Például fontos szerephez jutott a racionalisan rákérdező, a visszas jelenségeket bíráló, a mindennapok kuszaságai ellen küzdő személyiség világát felderítő költészet.

A pályakezdő írók helyzete kapcsán beszélt az írószövetség elnöke a hagyomány folytatásának és megújításának eltérő értelmezéséről is. A pályakezdők — miként kifejtette — elsősorban nem másképp írnak, hanem másképp élnek, nevelkedtek, mást látnak mai világunkból, mint az idősebb korosztályok. Főlemítette új lehetőségek szükségességét a fiatalabb és korosabb írók kölcönösen melyebb ismerkedéséhez, gyakori találkozásukhoz, nyitl és nézeteket, elveket tisztázó eszmecserekhöz, vitákhoz. Kitért az olyan társadalmi visszaságokra, gondokra — köztük említve az alkoholizmust, a népesedési kérdést —, amelyek az írókat is foglalkoztatják, hasonló felelősségérettel, mint a nemzet nagyobb részét, a politikát. Am — folytatta — az írónak nemcsak aggódniuk kell, az ő legfontosabb dolgok a cselekvés, a jól megírt értékes mű, az írói-emberi állásfoglalás minden komisz embertelenség ellen, s minden igaz és emberséges cselekvés mellett.

Ezután megkezdődött a napirendi témák vitája.

Pozsgay Imre művelődési miniszter felszólalásában az írószövetség működésének tapasztalatairól, az írók társadalmi szerepéről és feladatairól szöveg. Kifejtette: az írószövetség akkor tölti be feladatát, ha nem ejti rabul, nem köti le az írókat egy belterjes látvány közélethez, hanem ellenkezőleg: kibocsátja a közéletbe.

Az írók közéletisége is — hangsúlyozta — elsősorban állampolgári jogon és felelősségen alapszik, ami egyben tágtítja az írók társadal-

mi szerepét. Valódi író felelősséggel párosul képességeinek latba vetésével, a műveiből épülő tekintélynek súlyával tud hatni a nyilvánosságra. Az eddiginél nagyobbra növelhető az írószövetség szerepe is, ha lehetőségeinek jobban megfelelő feladatokat vállal magára, s ehhez támogatást kap az állami szervezetektől.

Szólt a miniszter arról is, hogy hazánkban a kulturális politika a párt politikájának elválaszthatatlan része, s az egész ország biztonságos haladását kívánja szolgálni. Megvan a lehetőség a szellemi építkezésre, a párt programjaitozata alapján a társadalmi haladás tovább folytatására.

Többen érintették a vitában az írószövetség nemzetközi kapcsolatait. Garai Gábor főtítkárr például azt emelte ki, hogy az elmúlt öt évben is elsősorban a szocialista országok írószövetségeivel együttműködésre helyezték a hangsúlyt. A tökések fejlődő országok író- és fordítószervezeteivel igen különbözök, változatosak a kapcsolatok.

A közgyűlésen ezután az alapszabállyal és egyéb szervezeti kérdésekkel foglalkoztak.

Társadalmi aktivisták elismerése

Tegnap, szombaton délelőtti társadalmi aktivistákat jutalmazták az MSZMP Csongrád megyei bizottságának közigazgatási és adminisztratív osztályán. Nagy László, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese elismeréssel szöveg a társadalmi aktivisták eredményes munkájáról, amellyel eredményesen segítettek a választott testület tevékenységét. Ezért a munk-

Befejeződött a művezetők megbeszélése

Szombaton a csepeli munkásoththonban befejeződött a művezetők kétnapos országos tanácskozása azokról a teendőkről, amelyekkel enyhíthetők az országban dolgozó mintegy 200 ezer művezető jelenlegi gondolai problémái.

A szombati szekcióülésen a művezetőknek a vállalati vezetési rendszerben betöltött helyéről és szerepéről, a művezetői munka emberi tényezőiről, valamint a korszerű képzés főbb követelményeiről tanácskoztak.

A szekcióüléseket követő záróülésen ajánlásokat fogadtak el. Ezekben egyebek között javasolták: az új követelményeknek megfelelően határozzák meg a vállalatok a művezetők jozait és kötelezettségeit; a vállalatok vezetői vizsgálják felül a művezetőkre vonatkozó ügyrendjeiket, belső utasításait, valamint a művezetők munkakörülményeit, bérézését. Megfontolandó a technikusipénzes korszerűsített visszaállítása.

Árhullám Szigetköznél

Árhullám tetőzött szombaton, tegnap reggel Szigetközben. A térségre mértékadó dunaremetei vízmerce 494 centiméteres vízmagasságot helyült elérte a töltések lálmutatott, meghaladva az el-sőfokú árvízvédelmi készült-ség alsó határát. A töltések állapota és a bekövetkező lassú anadás nem indokolta a készülttség elrendelését.

Az áradás hatására a he-ton, tegnap reggel Szigetközben 2-3 kilométer széles árterületre nagy tömegű víz zúdult ki. A víz több centiméteres vízmagasságot helyült elérte a töltések lálmutatott, meghaladva az el-sőfokú árvízvédelmi készült-ség alsó határát. A töltések állapota és a bekövetkező lassú anadás nem indokolta a készülttség elrendelését.

Segítség a termeléshez

Több zöldborsó kell a konzerviparnak

Több zöldborsóra lenne szükség. A konzerviparni üzemek szívesen szerződnének a termelőkkel a tartósítópár számára nélkülözhetetlen növény termesztésére. ám a megnövekedett termelési költségek, mindenekelőtt a magas géppárak miatt a mezőgazdasági nagyüzemek egy része húzódozik a kertészeti termelésnek ettől az ágazattól. A termelői érdekeltség fölkeltesére pályázatot írtak ki; a mezőgazdasági nagyüzemek meghatározott feltételek teljesítése esetén jelentős anyagi támogatást nyerhetnek el. A rendelkezésre álló mintegy 90 millió forintot azok a gazdaságok kapják majd, amelyek a legkedvezőbb ajánlatot teszik a termelés fejlesztésére, fozokozására. A gépek a konzervgyárak tulajdonába kerülnek, s onnan helyezik majd ki az egységeket a gazdaságokba.

A mezőgazdasági nagyüzemek a kertészeti termelés egyes gépeire 20-40 százalékos állami támogatást élveznek. A zöldborsótermesztés gépei azonban viszonylag hetik a termelést, növelhetően drágák, hogy még új a hozamokat is.

ilyen feltételek mellett sem igény akad vállalkozó megvásárlásukra. A gépek állami támogatását egészítik ki az állam a költséggel, ilv módon a mezőgazdasági nagyüzemmel 20-30 százalékos saját részesedéssel egészíthetik ki a gépparkot. Ehhez azonban arra van szükség, hogy több éves szerződéses vállaliannak együttműködést a konzerviparral és meghatározott feltételek mellett bővítsék az árukibocsátást.

A pályázat iránt nagy az érdeklődés, több mezőgazdasági nagyüzem küldte be ajánlatát a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Miniszteriumnak, ahol elbírálják a kérelmeket, majd a konzervgyáraknak utalják át a gépvásárláshoz szükséges összegeket. Arra számíthatnak, hogy mindenekelőtt vetőgépeket, előfeldolgozó gépsorokat és a biztonságos termelést biztosító egyéb felszereléseket például öntözőberendezéseket vásárolnak majd az üzemek és ezekkel a gazdaságok kellőképpen fejleszthetik a termelést, növelhetően drágák, hogy még új a hozamokat is.